

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 94/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	A. J.	w dniu 13 października 2020 roku pomiędzy godz. 9:20 a 10:00 w miejscowości W., woj. (...) - (...) przy ul. (...) uderzyła P. T. (1) w twarz, a także szarpała za	

		<p>odzież i ręce w wyniku czego doznał on licznych obrażeń ciała w postaci zadrapań twarzy, szyi oraz lewej ręki i przedramienia, czym spowodowała u pokrzywdzonego napuszenie narządów ciała na okres poniżej 7 dni</p> <p>tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 kk</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1. P. T. (1) i A. J. od 2003-2018 roku tworzyli związek konkubencki. Mają dwoje małoletnich dzieci - F. T. i K. T., które mieszkają z A. J., A. J. i P. T. (1) rozstali się w konflikcie. Po rozstaniu P. T. (1) kontrolował A. J., pytał synów, gdzie przebywa i co robi, jeździł za nią samochodem.</p> <p>Między stronami toczą się postępowania przed sądem rodzinnym i opiekuńczym dotyczące alimentów oraz władzy rodzicielskiej.</p> <p>Przeciwko P. T. (1) przed tutejszym Sądem pod sygn. akt II K 67/21 toczy się też postępowanie o przestępstwa z art. 288 § 1 kk, z art. 157 § 1 kk w zb. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (dotyczące zdarzenia z dnia 13 października 2020 roku, w związku z</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonej A. J.</p> <p>zeznania świadka P. T. (1)</p> <p>kwestionariusz wywiadu środowiskowego</p> <p>Niebieska Karta</p> <p>zdjęcia wiadomości przesyłanych na aplikacji M. przez P. T. (1) i A. J.</p>	<p>00:08:17-00:12:34 na k. 92v-93,</p> <p>00:28:05-00:40:52 na k. 107-108v</p> <p>00:10:51-00:27:44 na k. 107-108v</p> <p>k. 53-55</p> <p>k. 110-113</p> <p>k 114-117</p>	

<p>którym P. T. (1) wystąpił z prywatnym aktem oskarżenia - objętym niniejszym postępowaniem), art. 190 § 1 kk, art. 216 § 1 i 2 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, w którym pokrzywdzoną jest A. J..</p>			
<p>2. W dniu 13 października 2020 roku A. J. zaparkowała swój samochód A. na ul. (...) w W., by pójść do sklepu. Bezpośrednio za nią niespodziewanie na parking przyjechał swoim samochodem V. (...) P. T. (1). W jego samochodzie znajdował się pies.</p> <p>P. T. (1) zaraz po zajechaniu na parking, po zaparkowaniu obok po prawej stronie samochodu A. J., w pośpiechu wysiadł z samochodu, nie zamykając nawet drzwi do swojego samochodu od strony kierowcy. Podszedł do samochodu A. J., otworzył przednie drzwi od strony pasażera i sięgnął po torebkę A. J. leżącą na przednim siedzeniu pasażera. Zaczął ją przeszukiwać, szarpać nią. W końcu zabrał torebkę A. J. i udał się z nią w kierunku tyłu swojego samochodu. W tym czasie A. J. wysiadła ze swojego samochodu przez drzwi przednie pasażera. Energicznie udała się do samochodu V. (...), usiłowała od strony kierowcy wejść do jego</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonej A. J.</p> <p>zeznania świadka P. T. (1)</p> <p>zeznania świadka D. S.</p> <p>zeznania świadka P. S.</p> <p>zeznania świadka P. W.</p> <p>zdjęcia dłoni i szyi P. T. (1)</p> <p>zaświadczenie lekarskie z dnia 13.10.2020 r. P. T. (1)</p> <p>zapis z monitoringu miejskiego</p> <p>dokumentacja medyczna A. J.</p> <p>protokół oględzin płyty z zapisem monitoringu miejskiego</p> <p>zdjęcia palców A. J.</p>	<p>00:08:17-00:12:34 na k. 92v-93,</p> <p>00:28:05-00:40:52 na k. 107-108v</p> <p>00:10:51-00:27:44 na k. 107-108v</p> <p>00:04:15-00:09:07 na k. 106v</p> <p>k. 115v-116, w aktach sprawy II K 67/21</p> <p>k. 120v-121, w aktach sprawy II K 67/21</p> <p>k. 86-90</p> <p>k. 5</p> <p>k. 17 w aktach sprawy II K 67/21</p> <p>k. 120</p> <p>k. 121-129</p> <p>k. 130-131</p>	

wnętrza, chciała zabrać z wnętrza samochodu telefon P. T. (1), żeby wezwać policję. Wówczas P. T. (1) energicznie ruszył w kierunku A. J.. Szarpał ją za włosy, odzież, uderzył ręką w przedramię lewej ręki. A. J. broniła się przed P. T. (1), w trakcie szamotaniny zadrapała go na szyi i na lewej dłoni. P. T. (1) dokonał również uszkodzenia ciała A. J. w postaci rany szarpanej kciuka lewego, czym spowodował u niej naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni. Zniewazał przy tym A. J. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe - powiedział do niej „kurwo”, „szmato”. Zapytał, gdzie jeździ i „kurwi się za pieniądze”. Zagroził również, że starszy syn do niej nie wróci.

W trakcie tej szarpaniny udało się A. J. odzyskać torebkę. Wtedy pozbierała swoje rzeczy. Po tym jak znalazła w torebce telefon, przeszła na drugą stronę swojego samochodu, żeby zadzwonić po Policję. Wówczas P. T. (1) pobiegł za nią, chwycił ją za kurtkę i szarpał. Następnie wyrwał jej z ręki telefon i rzucił nim mocno o ziemię. Po czym podniósł telefon i udał się w kierunku samochodu A. J.. Natomiast A. J. podeszła do samochodu P. T. (1) i otworzyła przednie

drzwi od strony kierowcy. Wówczas P. T. (1) podbiegł do niej i znów zaczął ją szarpać za odzież. Po tym jak A. J. udało się wyrwać z ręki P. T. (1) jej telefon, udała się w kierunku swojego samochodu. Poprosiła o pomoc przechodzącego obok nieznanego mężczyznę, jednak ten nie zareagował. Wówczas wsiadła do swojego samochodu i po chwili odjechała w kierunku Komendy Powiatowej Policji w W..

P. T. (1) wezwał zaś Policję telefonicznie. Interwencję podjęli funkcjonariusze Komendy Powiatowej Policji w W. P. S. i P. W..

P. T. (1) tego samego dnia udał się do (...) s.c. S.. Z uzyskanego przez niego zaświadczenia lekarskiego wynika, że posiadał on zadrapania na szyi, lewej dłoni.

P. T. (1) dokonał uszkodzenia ciała A. J. w postaci rany szarpanej kciuka lewego, czym spowodował u niej naruszenie czynności narządów ciała na okres powyżej siedmiu dni. P. T. (1) uszkodził też należący do niej telefon komórkowy marki i (...) o wartości 2624 złotych i torebkę S. F. wartości 300 złotych.

A. J. dokonała uszkodzenia ciała P. T. (1) w postaci zadrapania

szyi oraz lewej dłoni, czym spowodował u niego naruszenie narządów ciała na okres poniżej siedmiu dni.			
3. P. T. (1) w wiadomości przesłanej za pomocą aplikacji M. przeprosił A. J. za zachowanie, które miało miejsce w dniu 13 października 2020 roku.	wyjaśnienia oskarżonej A. J. zeznania świadka P. T. (1) wydruki wiadomości przesyłanych przez aplikację M.	00:08:17-00:12:34 na k. 92v-93, 00:28:05-00:40:52 na k. 107-108v 00:10:51-00:27:44 na k. 107-108v k. 101-102	
4. A. J. posiada polskie obywatelstwo, legitymuje się wykształceniem średnim, z zawodu jest technikiem administracji, nie pracuje, utrzymuje się z alimentów i świadczeń socjalnych w łącznej kwocie 3260 zł, jest panną, matką dwójki małoletnich dzieci, nie ma majątku, nie była i nie jest leczona psychiatrycznie. Nie była uprzednio karana.	dane osobowe podane w trakcie rozprawy Informacja z Krajowego Rejestru Karnego kwestionariusz wywiadu środowiskowego	00:00:46-00:04:18 na k. 92-92v k.47 k. 53-55	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1-1.1.3	wyjaśnienia oskarżonej A. J.	<p>Oskarżona nie przyznała się do zarzucanego jej czynu. Podała, że działała w obronie koniecznej. Wyjaśniła, że gdy zatrzymała samochód na parkingu, to nagle pojawił się P. T. (1), który podszedł do niej i wyciągnął jej torebkę z samochodu. Wskazała, że doszło między nimi do szarpaniny, podczas której P. T. (1) rozerwał należąca do niej torebkę i rzucił telefonem o podłoże. P. T. (1) szarpał ją za włosy, spowodował uszkodzenie kciuka. A. T. zeznała, że chciała zabrać telefon z samochodu P. T. (1), by zadzwonić na Policję. Wówczas może szarpała go za rękę i odzież, ale nie uderzyła go w twarz. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. J. w całości.</p> <p>Podkreślić należy, że Sąd do wyjaśnień A. J. podszedł ze szczególną ostrożnością z uwagi na fakt, że pozostaje ona w konflikcie z oskarżonym. Sąd nie podpatrzył się jednak skłonności do konfabulacji, jej wyjaśnienia były</p>	

generalnie logiczne w toku całego procesu.

Relacja oskarżonej dotycząca przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia znajduje przede wszystkim potwierdzenie w nagraniu z monitoringu. Wynika z niego jednoznacznie, że P. T. (1) przyjeżdża zaraz za nią na parking, klóć się, szarpia, a ostatecznie P. T. (1) rzuca jej telefonem o ziemię. Obrażenia, jakich doznała A. J. korespondują z przedłożoną przez nią dokumentacją medyczną i fotograficzną.

Nie budzą wątpliwości też wyjaśnienia A. J. w części w której podała, że sięgała po telefon P. T. (1), by zadzwonić na Policję. Zaznaczyć trzeba, że obawiała się pokrzywdzonego, a jej telefon został zabrany przez niego. Zwrócić należy też uwagę, że po zdarzeniu pokrzywdzona natychmiast pojechała na Policję.

A. J. nie wykluczyła, że mogła podrapać P. T. (1) i że doszło między nimi do szarpaniny, zaprzeczyła jednak, że uderzyła go w twarz. Wskazała, że posiada on nad nią przewagę fizyczną, co jest niewątpliwym faktem. Broniła się jedynie, nie chciała czekać aż ją skopie lub użyje większej siły. Wyjaśnienia te także nie

		<p>budzą wątpliwości Sądu. P. T. (1) zaskoczył ją, chciał na siłę odebrać należące do niej przedmioty, używał wobec niej siły fizycznej. Nie może zatem dziwić, że obawiając się o swoje bezpieczeństwo, stawiała mu opór.</p>	
1.1.1-1.1.3	<p>zeznania świadka P. T. (1) w części</p>	<p>Na wiarę zasługują zeznania świadka w części, w której potwierdził, że w dniu 13 października 2020 roku zatrzymał swój samochód przy zaparkowanym samochodzie A. J., że doszło do szarpaniny i uszkodzenia jej telefonu oraz że w trakcie szamotaniny A. J. zadrapała go na szyi i na lewej dłoni. Na wiarę zasługują też jego zeznania, z których wynika, że po zdarzeniu napisał do oskarżonej wiadomość, w której ją przeprosił.</p> <p>Zeznania w powyższym zakresie korespondują z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności z zapisem monitoringu co do przebiegu zdarzenia oraz z przedłożoną dokumentacją medyczną w zakresie odniesionych przez świadka obrażeń.</p>	
1.1.2 1.1.2	<p>zeznania świadka P. S. zeznania świadka P. W.</p>	<p>Świadców ci są funkcjonariuszami Komendy Powiatowej Policji w W.. Braли udział w interwencji w</p>	

		<p>związku ze zgłoszeniem P. T. (1) w dniu 13 października 2020 roku. Sąd uznał ich zeznania za w pełni wiarygodne, ponieważ były bezstronne, a Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość prawdziwość ich relacji. Jako funkcjonariusze publiczni nie mieli oni żadnego interesu w wydaniu przez Sąd określonego rozstrzygnięcia.</p>	
1.1.1	Niebieska Karta	<p>„Niebieska karta” została sporządzona po sytuacji mającej miejsce w dniu 13 października 2020 roku. W połączeniu z zeznaniami funkcjonariusza Policji P. S. i P. W. pozwala ocenić zachowanie A. J., która była roztrzęsiona, płacziwa. Zdarzenie te spowodowało, że A. J. postanowiła wyjawić także inne zachowania P. T. (1) wobec niej.</p>	
1.1.2	nagranie z monitoringu miejskiego	<p>Dowód z nagrania z monitoringu pozwala na częściowe odtworzenie przebiegu zdarzenia z dnia 13 października 2020 roku.</p>	
1.1.1, 1.1.4 1.1.1 1.1.2 1.1.2 1.1.2	<p>kwestionariusz wywiadu środowiskowego</p> <p>zdjęcia wiadomości przesyłanych na aplikacji M. przez P. T. (1) i A. J.</p> <p>zdjęcia dłoni i szyi P. T. (1)</p>	<p>Dokumenty te nie budziły żadnych wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Treści w nich zawarte korespondowały z pozostałymi uznanymi za wiarygodne dowodami.</p>	

1.1.2	zaświadczenie lekarskie z dnia 13.10.2020 r. P. T. (1)		
1.1.2	dokumentacja medyczna		
1.1.3	A. J.		
1.1.4	protokół oględzin płyty z zapisem monitoringu miejskiego zdjęcia palców A. J. wydruki wiadomości przesyłanych przez aplikację M. Informacja z Krajowego Rejestru Karnego		
<p>2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
---	zeznania świadka P. T. (1) w części	P. T. (1) zeznał, że zatrzymał się swoim samochodem obok samochodu A. J., bo chciał z nią wyjaśnić kwestie dotyczące alimentów na synów, jak i odzyskać pieniądze za użyczony telefon i klucze od działki. A. J. zaczęła się z nim szarpać i w wyniku tego telefon spadł i się uszkodził. Wówczas A. J. wpadła w szal, weszła do jego samochodu, chciała złamać kluczyk i zabrać jego telefon, który ładował	

się i rozcięła sobie palec. Chciał, żeby wyszła z jego samochodu, więc złapał ją za rękę. Jak ją wyciągnął z samochodu, to uderzyła go w twarz.

Zeznania pokrzywdzonego w tym zakresie są sprzeczne nie tylko z wyjaśnieniami A. J., ale również z nagraniem z monitoringu z miejsca zdarzenia, jak i zasadami doświadczenia życiowego. Trzeba podkreślić, iż oskarżony po zaparkowaniu obok samochodu pokrzywdzonej energicznie podszedł do przednich drzwi pasażera i od razu sięgnął po torebkę pokrzywdzonej, bez wcześniejszej prośby o wydanie wskazywanych przez pokrzywdzonego przedmiotów, bez rozmowy na temat alimentów. W momencie jak A. J. usiłowała wejść do jego samochodu, też od razu reagował siłą, szarpał ją za włosy, odzież, torebkę, uderzył w przedramię lewej ręki.

W ocenie Sądu, wersja przedstawiona przez P. T. (1) jest zatem również nielogiczna. Z jednej strony twierdzi, że chciał wyjaśnić kilka kwestii z byłą konkubiną, a z drugiej od razu siłą zabierał należące do niej przedmioty. Dziwi, że swój cel próbował osiągnąć stosując przemoc, szarpiąc się z osobą niewątpliwie

		<p>słabszą od niego, co wskazuje również na bezwzględność w jego działaniu.</p> <p>Zauważyć należy, że wbrew twierdzeniom pokrzywdzonego, z zapisu monitoringu wynika, że rzuca on z impetem małym przedmiotem o podłoże. Na wiarę nie zasługują zatem jego zeznania, że telefon spadł niejako w wyniku szarpaniny.</p> <p>Twierdzenie pokrzywdzonego, że został uderzony i zadrapany w twarz przez oskarżoną, również nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Z przedłożonego przez pokrzywdzonego zaświadczenia lekarskiego wynika jedynie, że w dniu 13 października 2020 roku stwierdzono u niego zadrapania szyi i lewej dłoni, powierzchowne.</p>	
	<p>zeznania świadka D. S.</p>	<p>Sąd uznał za nieprzydatne dla ustalenia stanu faktycznego zeznania świadka D. S. w części dotyczącej zdarzenia z dnia 13 października 2020 roku. Świadek ten podał, że jadąc samochodem zauważył na parkingu A. J. i P. T. (1). Nie słyszał ich rozmowy. O tym, że kłócili się wie jedynie z relacji P. T. (1). Ponadto twierdzenia świadka, że przejeżdżał po ul. (...) V. (...) nie znajduje</p>	

		potwierdzenia w zapisie z monitoringu.	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
	3.4. Umorzenie postępowania		

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
	3.5. Uniewinnienie	1	A. J.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
<p>Zgodnie z art. 157 § 1 kk, kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia, inny niż określony w art. 156 § 1 kk, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, jednakże kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2 (art. 157 § 2 kk). Jak wynika z powyższego, przepis art. 157 kk chroni zdrowie człowieka przed jego naruszeniem, które nie stanowi ciężkiego uszczerbku, ale inne, łagodniejsze naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia człowieka, który jest mierzony czasem trwania dysfunkcji ludzkiego organizmu i określany jako średni uszczerbek (§ 1) lub lekki uszczerbek (§ 2).</p> <p>Przestępstwo z art. 157 § 2 można przypisać</p>			

tylko tej osobie, która swoim działaniem lub zaniechaniem spowodowała konkretne obrażenia, powodujące naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (wyrok SA w Krakowie z 29.11.2010 r., II AKa 151/10, KZS 2011/3, poz. 40).

Naganne zachowanie sprawcy przestępstwa ujętego w art. 157 k.k. jest określone tak samo jak na gruncie przestępstwa z art. 156 k.k. przez wskazanie, że sprawca powoduje, co oznacza jakiegokolwiek zachowanie (aktywne lub bierne), które jest przyczynowe dla skutku w postaci naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia drugiego człowieka, innego jednak niż ten określony w art. 156 § 1 k.k. To sprawca swoim niewłaściwym zachowaniem sprawia, że jakiś człowiek ma dysfunkcję swojego organizmu.

Spowodowanie tzw. średniego, jak również tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu jest penalizowane zarówno wtedy, gdy sprawca uczynił to umyślnie, jak i wtedy, gdy uczynił to nieumyślnie. Umyślne, a więc spowodowane z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym naruszenie czynności

narządu ciała lub rozstrój zdrowia na okres powyżej 7 dni jest penalizowane w art. 157 § 1 k.k. i opatrzone najsurowszą sankcją. Łagodniejszą sankcją jest zagrożone umyślne spowodowanie dysfunkcji narządu ciała lub rozstroju zdrowia przez okres do 7 dni, które jest penalizowane w art. 157 § 2 k.k. Nieumyślne, tj. niezamierzone przez sprawcę, lecz popełnione z powodu niezachowania należytej ostrożności w obchodzeniu się z dobrem chronionym naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia innego człowieka o charakterze zarówno lekkim, jak i średnim, jest penalizowane wspólnie w art. 157 § 3 k.k. i zagrożone tą samą sankcją. (Konarska-Wrzosek Violetta (red.), Kodeks karny. Komentarz, wyd. III, Opublikowano: WKP 2020, LEX)

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że A. J. i P. T. (1) tworzyli związek konkubencki. Oskarżona wyprowadziła się od P. T. (1), bowiem miał on wobec niej stosować przemoc. Po rozstaniu pozostawali w konflikcie, P. T. (1) kontrolował ją, jeździł za nią, złośliwie niepokoił.

W dniu 13 października 2020 roku oskarżona przyjechała na zakupy i

zaparkowała na ul. (...) w W.. Nagle w tym samym miejscu pojawił się P. T. (1), otworzył drzwi od jej samochodu i wyciągnął torebkę, chciał jej odebrać telefon. A. J. nie chciała stracić telefonu, bowiem miała na nim nagrania mające stanowić dowód popełnienia przestępstwa na jej szkodę przez P. T. (1). Z obawy przed P. T. (1), oskarżona postanowiła wezwać Policję. Sięgnęła po telefon do jego samochodu z uwagi na to, że jej został zabrany wraz z torebką przez P. T. (1). P. T. (1) uniemożliwił jej to. Mimo, że jest osobą posiadającą znaczną przewagę fizyczną nad oskarżoną, szarpał ją za włosy, odzież, uderzał w przedramię lewej ręki, a nadto uszkodził jej kciuk. Wówczas w trakcie szamotaniny, broniąc się i nie chcąc, by udaremniono jej wezwanie pomocy, zadrapała paznokciami P. T. (1) w lewą dłoń i szyję.

P. T. (1) doznał powierzchownych obrażeń ciała w postaci zadrapań szyi oraz lewej dłoni, czym oskarżona spowodowała u pokrzywdzonego napuszenie narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Fakt, że P. T. (2) doznał zadrapań na szyi i dłoni wynika zarówno z przedłożonego przez niego zaświadczenia lekarskiego, jak i dołączonych przez niego zdjęć. Tego, że podczas

szamotaniny mogła podrapać P. T. (1) nie kwestionowała też sama oskarżona. W zgromadzonym materiale dowodowym nie znalazło jednak potwierdzenia to, by uderzyła go w twarz, jak również by zadrapała go w twarz i przedramienie.

Zgodnie z art. 25 § 1 kk, nie popełnia przestępstwa, kto w obronie koniecznej odpiera bezpośredni, bezprawny zamach na jakiegokolwiek dobro chronione prawem.

Możliwość powołania się na instytucję obrony koniecznej jest zdeterminowana zaistnieniem zamachu. Zamachem jest zachowanie człowieka prowadzące zagrożenie dla dobra chronionego przez prawo. Nie ma znaczenia to, czy było to zachowanie umyślne, czy też nieumyślne.(...)

Zamach bezprawny może być wykroczeniem, może to być przestępstwo, może to być również jedynie czyn zabroniony, który nie będzie ani przestępstwem, ani wykroczeniem z uwagi na wiek sprawcy lub jego stan psychofizyczny.(...)

Bezprawny zamach jest bezpośredni wówczas, gdy z zachowania napastnika wynika, że natychmiast, niezwłocznie przystąpi do naruszania dóbr prawnych napadniętego. Chodzi zatem o taką

sytuację, w której istnieje bezpośrednio zagrożenie dla dóbr napadniętego. Przez pojęcie bezpośredniego zagrożenia należy rozumieć taki stan, w którym między stanem niebezpieczeństwa dla dobra a jego naruszeniem brakuje ogniów pośrednich. (...)

Przedmiotem zamachu może być jakiegokolwiek dobro chronione prawem, a więc ucieleśniające pewną wartość społeczną, w stosunku do której w systemie prawnym obowiązuje norma, której naruszenie jest sankcjonowane.

Podmiotem tego dobra może być osoba fizyczna oraz osoba prawna. Dobro takie musi przysługiwać osobie napadniętej, która z powołaniem się na obronę konieczną będzie odpierała zamach na nie. (...)

Obrona ma być niezbędnym środkiem do odparcia zamachu. Tylko w takiej sytuacji dopuszczalne jest naruszenie dóbr napastnika. Ingerencja w dobra napastnika musi być jedynym środkiem, aby skutecznie odeprzeć zamach. Chodzi zatem o ocenę środków niezbędnych do „zneutralizowania” napastnika, a nie środków umożliwiających uniknięcie zamachu. (...)

Współmierność obrony do niebezpieczeństwa zamachu - Przepis art. 25 § 1 k.k. nie akcentuje tej przesłanki dopuszczalności

powołania się na obronę konieczną. Daje się ją jednak wyprowadzić z art. 25 § 2 k.k., który stanowi o przekroczeniu granic obrony koniecznej w przypadku stosowania środków obrony niewspółmiernych do niebezpieczeństwa zamachu.

(..)Proporcjonalność

dobra zaatakowanego przez napastnika oraz naruszonego przez defensora nie stanowi samoistnej przesłanki współmierności obrony do niebezpieczeństwa zamachu, lecz jedno z wielu kryteriów takiej oceny, która musi mieć charakter kompleksowy. Może zatem zdarzyć się tak, że będzie zachodziła dysproporcja między tymi dobrami (dobro, w które godzi napastnik, jest mniejszej wartości), a obrona wciąż będzie współmierna do niebezpieczeństwa zamachu (zob. wyrok SA w Lublinie z 18.02.2014 r., II AKa 19/14, LEX nr 1451731; wyrok SA w Krakowie z 5.12.2012 r., II AKa 165/12, LEX nr 1312606; wyrok SA w Krakowie z 13.09.2016 r., II AKa 83/16, LEX nr 2268986). (Konarska-Wrzosek Violetta (red.),

Kodeks karny. Komentarz,
wyd. III, Opublikowano:
WKP 2020, LEX)

W ocenie Sądu, oskarżona dokonując zadrapania P. T. (1) działała w ramach obrony koniecznej - w celu ochrony przed agresywnym zachowaniem pokrzywdzonego, atakowaniem jej, zabranieniem oraz zniszczeniem jej mienia. P. T. (1) zabierając torebkę A. J., szarpiąc za włosy, odzież, raniąc w kciuk wykonał zamach na mienie oskarżonej oraz jej nietykalność cielesną, życie i zdrowie.

Zamach ten był rzeczywisty, sam P. T. (1) potwierdził, że chciał zabrać telefon oraz to, że doszło do szarpaniny.

Zamach był też bezprawny. To P. T. (1) zaatakował oskarżaną. Pojawił się niespodziewanie, od razu wyciągał z jej samochodu torebkę, chciał zabrać należące do niej przedmioty. Nie dziwi fakt, że A. J. próbowała temu zapobiec. Mimo to P. T. (1) złapał A. J. za włosy, odzież, uderzył ręką w przedramię lewej ręki, uszkodził jej palec. Podkreślić trzeba, że A. J. i P. T. (1) pozostawali w konflikcie, oskarżona obawiała się P. T. (1) z uwagi ma sytuacje, jakie miały

miejsce w czasie trwania ich związku i po jego zakończeniu. Na uwadze należy mieć przewagę fizyczną oskarżonego, który mimo to nie miał żadnych oporów, by stosować przemoc wobec oskarżonej.

Zamach nadto musi być bezpośredni, a zatem warunek ten został także spełniony w niniejszej sprawie. W niniejszej sprawie właściwie już od chwili zabrania torebki A. J., P. T. (1) zaczął naruszać dobra chronione. Z uwagi utratę telefonu, oskarżona postanowiła sięgnąć po urządzenie należące do P. T. (1), aby wezwać pomoc. By jej to uniemożliwić, oskarżony szarpał ją za włosy, odzież, uderzył ręką w przedramię lewej ręki, uszkodził jej palec i wówczas doszło także do jego zadrapania, co stanowiło bezpośrednią reakcję na jego atak. Zauważyć należy, że to zachowanie P. T. (1) było napastliwe, agresywne i spowodowało, że oskarżona zmuszona była do użycia siły w stosunku do niego.

W wyniku tego zdarzenia P. T. (1) doznał jedynie powierzchownych zadrapań szyi i lewej dłoni. A. J. doznała obrażeń naruszających czynności narządu ciała trwające dłużej niż 7 dni, nie można więc przyjąć, że jej obrona była niewspółmierna do

niebezpieczeństwa zamachu. Nie zaistniało niniejszej sprawie więc przekroczenie granic obrony koniecznej. Oskarżona broniła się przed zamachem dokonany przez pokrzywdzonego.

Mając na uwadze powyższe, uzasadnione jest twierdzenie, że A. J. spowodowała u P. T. (1) obrażenia ciała w postaci zadrapań szyi oraz lewej dłoni, na skutek czego doznał on naruszenia narządów ciała na okres poniżej 7 dni, a zatem swoim działaniem wyczerpała znamiona czynu z art. 157 §2 kk. Jednakże Sąd uznał, że bez wątpienia zachowanie jej nosiło znamiona obrony koniecznej przed atakiem P. T. (1), który niespodziewanie podjechał na parking za oskarżoną, zaatakował oskarżoną, zabrał jej rzeczy osobiste, szarpał ją, uszkodził jej palec, a następnie chciał udaremnić wezwanie Policji i dokonał zniszczenia mienia.

Powyższe okoliczności wskazywały na zasadność uniewinnienia oskarżonej od popełniania zarzucanego jej czynu. Dodać należy, że w wiadomościach przesyłanych do oskarżonej, P. T. (1) przeprosił za swoje zachowanie.

<p>Zgodnie zatem z treścią art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 kpk należy uniewinnić oskarżoną od popełnienia zarzucanego mu czynu, uznając że nie dopuściła się popełnienia tego czynu.</p>			
<p>4. KARY, ŚRODKI KARNE, PRZEPADEK, ŚRODKI KOMPENSACYJNE I ŚRODKI ZWIĄZANE Z PODDANIEM SPRAWCY PRÓBIE</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>5. INNE ROZSTRZYGNIECIA ZAWARTE W WYROKU</p>			
<p>Oskarżony</p>	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>
<p>6. INNE ZAGADNIENIA</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował</p>			

określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wniosku o orzeczenie takiej instytucji przez stronę		
7. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2 3	<p>Sąd zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie na rzecz adw. A. K. kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) złotych w tym podatek VAT w stawce 23 % tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej sprawowanej z urzędu na rzecz oskarżonej A. J., mając na uwadze stawki przewidziane w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800 z dnia 2015.11.05), w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 roku (sygn. SK 66/19, OTK-A 2020/13; Dz. U. z 2020 r. poz. 769).</p> <p>Na podstawie art. 632 pkt 1 kpk kosztami sądowymi obciążył oskarżyciela prywatnego P. T. (1)</p>	

8. PODPIS	